

Sjukhuspastorernas verksamhetsberättelser för 2021

Ingrid Svanell/Capio S:t Görans sjukhus

2021 var året då vi vande oss att alltid bära munskydd eller visir i patientnära kontakter, så vana att jag både försökte blåsa ut ljus i ljusbäraren med visir på och placerade lypsyl på visiret istället för på läpparna. Det får väl bli en bild på att hur 2021 blev här på sjukhuset, nästan allt fortsatte som vanligt, det vi hade planerat och hoppats på inför det nya året har vi genomfört, ofta iförda skyddsutrustning och med behörigt avstånd till medmänniskor.

På Sankt Görans sjukvårdsområde finns olika vårdgivare och den största är Capio S:t Göran och den somatiska vården med slutenvård och öppenvård. Den andra stora delen är Landstingets Norra Psykiatri med akutmottagning, slutna avdelningar och viss öppenvård. Den tredje delen är Beroende Centrum och Beroende akuten med tillhörande avdelningar som också har Landstinget som huvudman. Vi möter patienter och personal från samtliga av dessa enheter.

Vårt arbetslag startade året med att åka till Rättvik på tyst retreat, vi har upplevt att det är viktigt för oss att göra det till en tradition att starta arbetsåret med tid för stillhet och reflektion. Tror att den sortens gemensamma upplevelser är tillfällen som gör oss bättre rustade för det arbete vi står i. Jag har under året avslutat min Steg C utbildning den innebär 15 handledande samtal med en terapeut. Tacksam för det stöd som utbildningen varit under detta speciella år. Hösten startade vi i arbetslaget med att åka till Sigtunastiftelsen och delta i Tredje rummet, det var samtalsdagar om vad pandemin gjort med oss. Dessa dagar leddes av Kerstin Dillmar och Lars Björklund.

Vi har funnits på plats på sjukhusets samtliga avdelningar och det har varit viktigt för oss att visa vårt stöd och uppmuntran till personalen, vår närvaro är och har varit extra viktig under året som ligger bakom. Vi har haft en fortsatt ökning av samtal med personal, en någon minskad mängd samtal med närstående och ungefär samma antal samtal med patienter som tidigare år. I genomsnitt har vi tre sammanlagt 250 enskilda samtal varje månad utöver handledningsgrupper och samverkansgrupper. Generellt kan man säga att samtalen med personalen har fördjupats, dels beror det på att vi alla tre i sjukhuskyrkan är mer kända efter några år här men jag tror även att det beror på att fler önskar prata om det som pandemin uppenbarat, vår sårbarhet, trötthet och oro. Under året har vi delat ut stora mängder kakor, ljus, reflexänglar och saffransbröd till sjukhusets samtliga personalrum, det har varit förhållandevis små saker men det har mötts av stor tacksamhet och blivit tillfällen för spontana samtal.

Sjukhuset var i förstärkningsläge 22 november 2020 till 25 maj 2021. Sedan var det normalläge till den 14 december då man gick upp i stabsläge.

I vårt stilla rum, på patologen, på avdelningar och runt vårt "matbord" har vi haft minnesstunder efter personal och patienter som dött. I vårt stilla rum hade vi en vigsel, en vacker stund då brudparets barn var med, och tillsammans med en personal ur

servicegruppen kunde vi arrangera en vigsel med officiant, textläsning, sång, brudbukett och hindersprövning inom några timmar.

Undersköterskorna på akuten går en utbildning för att bli anhörigstödjare, vi från sjukhuskyrkan är med och undervisar på den utbildningen. Under året har vi handlett ledarna för denna utbildning så de har genomfört en presentation för sjukhusledningen om vikten av att det finns personal avdelad för att stödja anhöriga till patienter.

Jag har fortsatt att leda reflektionsgruppen med personal från akuten under året och det har varit intressanta och viktiga samtal som berör deras intensiva arbete. Vi har som arbetslag även funnits med i reflektionsgrupper på IVA och hjärtintensiven. Under året har vi startat meditation i stilla rummet på onsdagar, det var en önskan från personalen att få komma och uppleva stillheten, tystnaden och ljusständning. På torsdagar har vi andakt med musik och

textläsning. Under året har vi inte haft offentliga mässor utan endast firat nattvard med patienter på deras sjukrum.

Tillsammans med Ingela Freed har jag gjort en presentationsfilm på uppdrag av Sthlms frikyrkoråd om sjukhuskyrkans arbete. Jag har informerat på en gudstjänst i Immanuelskyrkan om sjukhuskyrkan, predikat och informerat i Abrahamsbergskyrkan samt medverkat vid ett rådslag i Andreaskyrkan för intresserade församlingar och kårer.

I januari arbetade jag vid några tillfällen på Sophiahemmet med stödsamtal för deras personal i arbetet med covidpatienter.

I maj hade vi en utställning i stilla rummet med temat: Närhet, med konstnär Rebecca Lagercrantz och i höstas hade vi utställning med Lars Björklunds tavlor med temat; Det oväntade. Båda utställningarna har varit välbesökta och flera av besökarna har hittat till vårt stilla rum för första gången. Sjukhusets informatörer spelade in korta andakter med oss inför varje adventssöndag som funnits på sjukhusets instagram konto.

Vårt arbetslag i sjukhuskyrkan är till sammansättningen ekumeniskt och har under 2021 bestått av följande medarbetare:

Katarina Therus. Sjukhuspräst 100%. Anställd av Västermalms församling.

Steve Sjöquist. Sjukhusdiakon 100%. Anställd av Västermalms församling.

Ingrid Svanell. Sjukhuspastor 75%. Anställd av Sthlms frikyrkoråd.

2021 blev ännu ett år när jag fick många människors livsberättelse som gåva.

Ingela Freed/ Karolinska Universitetssjukhuset Solna

Arbetslaget där Ingela Freed representerar frikyrkorna består för övrigt av fyra medarbetare från Svenska kyrkan. Samtliga har heltidsanställningar och i tjänsterna

ingår beredskapstjänstgöring där vi finns tillgängliga för akuta ärenden dygnet runt. Under sommaren skedde en förändring i arbetslaget då diakon Lena Denke slutande sin tjänst. I slutet av oktober tillträdde vår nya kollega, prästen Kristina Hjern.

En viktig del under 2021 var att göra vår del i den stora ambitionen att sjukhusens två delar, Huddinge och Solna ska fungera mer lika och att verksamheterna samverkar närmare varandra. För vår del innebär det att arbetslagen i Solna och Huddinge regelbundet träffas, och att vi hela tiden tänker på att kommunicera ut Sjukhuskyrkans verksamhet på ett sätt som inkluderar båda platserna. Vi har en gemensam Facebooksida där vi turas om att göra inlägg. Nu är vi också nära målet att ha en likadan layout på våra broschyrer. Även krisledningsgrupperna där vi finns med har numera ett närmare samarbete mellan Solna och Huddinge.

Vi är väl etablerade som sjukhuskyrka med uppdraget att möta de patienter, närstående och personal som önskar vårt stöd. Under årets andra halva har begränsningarna kring covid minskat och närstående är oftare närvarande på sjukhuset. Vi har funnits med som stöd i en stor bredd av situationer, både med samtal, krisstöd, bön eller ceremonier. Vår närvaro efterfrågas både på dagtid och på kvällar/helger. Oftast är det personalen som förmedlar kontakten, men ibland söker patienter eller närstående själva upp oss eller möter oss i Rum för Stillhet. Det har funnits en fortsatt stor efterfrågan kring personalstöd och samtliga kollegor har hållit i reflektionsgrupper. Vi har också gjort utbildningar kring ett särskilt tema, t ex hur man som vårdpersonal påverkas av att arbeta i situationer nära döden. För närstående som förlorat barn i magen eller i samband med förlossning har vi fortsatt erbjuda en särskild sorgegrupp. Under året har tre grupper hållits och dessa har genomförts i samverkan med de övriga förlossningssjukhusen. Vid Alla helgona bjöds familjerna in till en minnesgudstjänst. Eftersom en del av vårt sjukhus är barnsjukhuset och vi är vana att vi möter alla åldrar på patienter och närstående. En av våra medarbetare har under året utbildats som barnrättsombud vilket blir en hjälp för oss höja vår kompetens kring dessa perspektiv.

Under sommaren gjorde Karolinska Universitetssjukhuset en film om Sjukhuskyrkan och Etik där bl a Ingela medverkade. Den fick stor spridning och finns fortfarande tillgänglig på sjukhusets Youtube-sida och Instagram. I en så stor verksamhet är vi tacksamma för denna hjälp att göra oss synliga. Den lättillgängliga placeringen av Rum för Stillhet (rakt fram i huvudentrén) är också en fördel i vårt arbete. Samtidigt behöver vi ständigt arbeta med att informera om Sjukhuskyrkan och göra oss synliga för sjukhusets alla delar. Ett sätt att synas och att sprida glädje på sjukhuset är att erbjuda musik i huvudentrén. Förutom att använda våra egna förmågor har vi under året samarbetat med Arméns musikkår, Kungliga musikhögskolan och Immanuelskyrkans och Solna församlings musiker.

Tillsammans med frikyrkorådet har vi försökt knyta ännu närmare kontakt med de församlingar och kårer som står bakom den frikyrkliga delen av sjukhuskyrkans arbete. I början av 2021 sändes en film

ut som en hälsning. Under våren möttes vi på ett digitalt årsmöte och under hösten rådslag i mindre grupper. Det är oerhört viktigt för oss sjukhuskyrkor att känna församlingarnas intresse och stöd. Inför 2022 hoppas vi på ännu fler möjligheter att besöka församling och mötas!

Verksamhetsberättelse, Sjukhuskyrkan, Danderyds sjukhus 2021

Inledning För ett år sedan inledde jag verksamhetsberättelsen från Sjukhuskyrkan på Danderyds sjukhus med orden "ett mycket speciellt år är nu till ända". Det var vid den tiden som sjukvårdspersonal, de äldsta och de i riskgrupp började vaccineras mot Covid-19. Många på sjukhuset och runt om i vårt samhälle började hoppas på att pandemin snart skulle ge sig. Visst blev det lugnare under en del av året, men pandemins följdverkningar har präglat ännu ett år på sjukhuset. Danderyds sjukhus har haft besöksförbud under hela tiden och det var först i början av december 2021 som sjukhuset gick tillbaka till normalläge och väktarna togs bort från huvudentrén. Knappt två veckor senare tog smittan fart igen. Och nu kan jag konstatera att "ännu ett mycket speciellt år är till ända".

Möten med människor Sjukhuskyrkans huvudsakliga uppgift har varit att möta de människor som finns på sjukhuset. Vi finns här för både patienter, närstående och personal. Vi samtalar med patienter på avdelningen. De närstående har vi inte mött i samma utsträckning som tidigare på grund av besöksförbudet. Men vid allvarliga tillstånd och dödsfall har ändå de närstående kunnat vara med. Då har vi kunnat finnas på plats, för att stötta och lyssna på de tankar och frågor som kommer och ibland dela en andaktsstund tillsammans.

Det har varit ett mycket tufft år för personalen på sjukhuset på olika sätt. Arbetsuppgifterna har ökat, patienterna blivit fler, personal har blivit sjukskrivna och många har sagt upp sig. Med stor personalomsättning försvinner en hel del kunskap och erfarenhet från arbetslagen vilket är slitsamt för både dem som är kvar och de som kommer nya. Vi har upplevt att Sjukhuskyrkan har blivit efterfrågad oftare i år än förra året.

Vi har haft samtal- och reflektionsgrupper på flera avdelningar, bland annat på den palliativa avdelningen, gynekologakuten samt på en avdelning där många covidpatienter vårdades.

Vi har besökt flera arbetslag för att presentera Sjukhuskyrkan och berätta om vad vi kan hjälpa till med. Under våren mötte vi vid flera tillfällen större delen av personalen på neonatalavdelningen, som vi inte hade haft så mycket kontakt med tidigare. Det resulterade i att vi senare kom i kontakt med flera familjer vars barn vårdats på neonatalen.

Vi har också fått stötta personalen med specifika frågeställningar, till exempel hur vårdpersonalen kan bemöta patienter som befinner sig i sorg, kris eller trauma.

På bemanningscenter arbetar personal som får hoppa in som vikarier på olika avdelningar. Tillsammans med dem reflekterade vi över hur det har varit att hoppa in för sjuka medarbetare mitt under Covid-pandemin och om de kände att de fått lika mycket stöd som de ordinarie medarbetarna.

Tidigare år har Sjukhuskyrkan inbjudit till bland annat lunchmusik och föreläsningar. Det har inte varit möjligt att ordna dessa aktiviteter på grund av de restriktioner som

gäller på sjukhuset. Vi hoppas att vi så småningom ska kunna ta upp den här formen av verksamhet igen, då vi vet att den har varit uppskattad.

Ann Schylander-Cortés/Danderyds sjukhus

Inledning

För ett år sedan inledde jag verksamhetsberättelsen från Sjukhuskyrkan på Danderyds sjukhus med orden ”ett mycket speciellt år är nu till ända”. Det var vid den tiden som sjukvårdspersonal, de äldsta och de i riskgrupp började vaccineras mot Covid-19. Många på sjukhuset och runt om i vårt samhälle började hoppas på att pandemin snart skulle ge sig. Visst blev det lugnare under en del av året, men pandemins följdverkningar har präglat ännu ett år på sjukhuset. Danderyds sjukhus har haft besöksförbud under hela tiden och det var först i början av december 2021 som sjukhuset gick tillbaka till normalläge och väktarna togs bort från huvudentrén. Knappt två veckor senare tog smittan fart igen. Och nu kan jag konstatera att ”ännu ett mycket speciellt år är till ända”.

Möten med människor

Sjukhuskyrkans huvudsakliga uppgift har varit att möta de människor som finns på sjukhuset. Vi finns här för både patienter, närstående och personal. Vi samtalar med patienter på avdelningen. De närstående har vi inte mött i samma utsträckning som tidigare på grund av besöksförbudet. Men vid allvarliga tillstånd och dödsfall har ändå de närstående kunnat vara med. Då har vi kunnat finnas på plats, för att stötta och lyssna på de tankar och frågor som kommer och ibland dela en andaktsstund tillsammans.

Det har varit ett mycket tufft år för personalen på sjukhuset på olika sätt. Arbetsuppgifterna har ökat, patienterna blivit fler, personal har blivit sjukskrivna och många har sagt upp sig. Med stor personalomsättning försvinner en hel del kunskap och erfarenhet från arbetslagen vilket är slitsamt för både dem som är kvar och de som kommer nya. Vi har upplevt att Sjukhuskyrkan har blivit efterfrågad oftare i år än förra året.

Vi har haft samtal- och reflektionsgrupper på flera avdelningar, bland annat på den palliativa avdelningen, gynekologakuten samt på en avdelning där många covidpatienter vårdades.

Vi har besökt flera arbetslag för att presentera Sjukhuskyrkan och berätta om vad vi kan hjälpa till med. Under våren mötte vi vid flera tillfällen större delen av personalen på neonatalavdelningen, som vi inte hade haft så mycket kontakt med

tidigare. Det resulterade i att vi senare kom i kontakt med flera familjer vars barn vårdats på neonatalen.

Vi har också fått stötta personalen med specifika frågeställningar, till exempel hur vårdpersonalen kan bemöta patienter som befinner sig i sorg, kris eller trauma.

På bemanningscenter arbetar personal som får hoppa in som vikarier på olika avdelningar. Tillsammans med dem reflekterade vi över hur det har varit att hoppa in för sjuka medarbetare mitt under Covid-pandemin och om de kände att de fått lika mycket stöd som de ordinarie medarbetarna.

Tidigare år har Sjukhuskyrkan inbjudit till bland annat lunchmusik och föreläsningar. Det har inte varit möjligt att ordna dessa aktiviteter på grund av de restriktioner som gäller på sjukhuset. Vi hoppas att vi så småningom ska kunna ta upp den här formen av verksamhet igen, då vi vet att den har varit uppskattad.

Danderyds sjukhus

Under året har Danderyds sjukhus omnämnts i media flera gånger. Dels valde många barnmorskor i slutet av året att säga upp sig från förlossningen, dels har arbetsituationen på akuten varit mycket tuff under en längre tid.

Det är många patienter som dagligen kommer till akuten och väntetiden kan bli mycket lång, vilket bland annat beror på att det inte finns så många lediga platser på avdelningarna. Under hösten har Norrtälje sjukhus lovat att avlasta Danderyds sjukhus genom att ta emot cirka fem ambulanser om dagen från Vallentuna och Österåker samt att ibland lägga in patienter som kommit till Danderyds akutmottagning.

Jag har valt att regelbundet vandra runt på akutmottagningen, där jag ibland stannar upp vid en patient och/eller närstående för samtal. Samtalen känns oftast mycket meningsfulla och jag är tacksam över att dessa möten har kunnat bli till.

Vårt arbetslag

Under året har på grund av sjukskrivning vårt arbetslag tidvis varit decimerat. Medarbetare har under året varit: Carl-Henric Svanell samt Peter Sandin, präster från Danderyds församling med vardera 75 %-tjänster i Sjukhuskyrkan, Ann Schylander Cortés, pastor med 75 %-tjänst samt Stefan Andersson, pastor, som vikarierat 20 - 40 % under delar av sjukfrånvaron.

Christina Lindgren/Södersjukhuset

Också år 2021 har präglats av pandemin och dess följdverkningar. Trots det har vi kunnat uppfylla de övergripande målen att bedriva andlig vård för patienter, anhöriga och anställda vid Södersjukhuset, finnas tillgängliga för samtal och stöd för människor när livet drabbar på svåra sätt och påminna om Guds närvaro. Vi har fått tänka mer på att göra det som pandemin tillåter än att tänka på att utveckla arbets sätt.

På många kliniker har det varit ont om personal, både på grund av uppsägningar och sjukfrånvaro. Året har präglats av en stor trötthet hos personalen, trötthet som orsakas av personalbrist, av att man inte hunnit återhämta sig efter den höga arbetsbelastningen när pandemin var som värst och för man försökt att komma ikapp med den vård som fick skjutas upp under pandemin. Medierna har vittnat om den svåra situationen inom vården och den bilden har vi fått bekräftad både i samtal med personal och patienter. Södersjukhuset har på ett särskilt sätt funnits med i rapporteringen om vårdkrisen i stort och förslossningskrisen i Stockholm. Eftersom många av den ordinarie personalen har sagt upp sig på grund av de tuffa arbetsvillkoren har Södersjukhuset anställt mycket bemanningspersonal. Det har påverkat både kontinuiteten i vården och hur arbetet har kunnat bedrivas. Vi har därför mött mycken trötthet och oro i personalsamtal och flera patienter har vittnat om otrygga situationer i vården.

Vi har fått anpassa oss efter den rådande situationen på sjukhuset. Vi har jobbat på plats på sjukhuset och vi har fått besöka patienter på avdelningarna under hela året. I början av hösten kunde vi träffa personalgrupper för att berätta om sjukhuskyrkans uppdrag och arbete. När smittspridningen ökade var det inte längre möjligt att träffa större grupper på det sättet. Vi har under året haft fler personal och patienter i samtal än förra året, men färre närstående. Som förklaring kan man tänka att kontakten med närstående har försvårats då besöksförbudet har gjort att de inte har kunnat komma till sjukhuset. Att personalsamtalen har ökat beror på att de har varit extra belastade under lång tid och patienternas isolering har gjort att fler har sökt samtal med sjukhuskyrkan.

Gudstjänsterna var inställda under våren men under hösten har vi kunnat bjuda in till några lunchkonserter med församlingens musiker. De har liksom lunchbönerna varit anpassade efter rådande restriktioner. Vi har också haft morgonbön varje vardag kl 08.45 då vi bett för patienter, närstående och personal på sjukhuset. Vi har inte heller i år kunnat ordna advents- och julkonsert då det inte har varit möjligt att samla många människor

Vi har även detta år varit med i nätverket som erbjuder sorgegrupper för familjer som har förlorat barn i samband med förlossningen och på Alla Helgons dag kunde vi bjuda in till en minnesgudstjänst för dessa barn. Krisstödet till föräldrarna och hjälpen med begravningen av dessa barn har pågått precis som vanligt.

Vi har erbjudit handledning för de personalgrupper som vi brukar träffa. Den har ibland blivit inställd för att det varit personalbrist men den har varit väldigt viktig för de som har kunnat komma.

Personalsituationen

I april blev Christina Lindgren sjuk och har sedan varit sjukskriven resten av året. Det har varit svårt att få till en stabil vikariesituation. Det var belastande för vårt lilla arbetslag, att en av tre har varit sjuk och vi hade olika vikarier under hösten.

Statistik för Sjukhuskyrkan

- 291 (244) samtal med patienter
- 158 (126) samtal med personal
- 175 (253) samtal med anhöriga
- 2 familjesamtal tillsammans med kurator
- 8 (0) enskilda nattvardsfiranden på avdelningar.
- 14 (14) begravningar av spädbarn
- 1 begravning av personal
- 1 (4) gravsättningar/urnsättningar
- 1 (9) utfärdsböner vid visningar
- 8 (2) namngivningsceremonier av dödfödda barn
- 2 (0) minnesstunder av personal
- 5 (3) bearbetande samtal/ärendegenomgångar med personal i grupp
- 2 (2) vigslar
- 5 (6) handledningsgrupper med personal med 5-8 deltagare som ses en gång i månaden (under perioder inställt pga pandemin)
- 6 lunchböner i sjukhusets meditationsrum med sammanlagt 15 deltagare (sista delen av hösten)
- 4 lunchkonserter med församlingens musiker med sammanlagt 23 deltagare (sista delen av hösten)
- 15 (29) "Tillfälligt avbrott", vägledad avspänning med sammanlagt 82 (61) deltagare (inställt under våren)

Hanna Enbom/Karolinska Huddinge

Att få skriva om mitt första år på Karolinska Huddinge känns som en stor uppgift. Kanske inte för att det är en uppgift som skall göras utan mest för att det på något sätt känns mer verkligt då. Det första året för mig har varit lite surrealistiskt. Dels för att jag fantiserat och drömt så länge om att få jobba som sjukhuspastor och dels för att jag nu faktiskt är på sjukhuset med de uppgifter som det innebär. Att möta människor i deras lidande och i de svåra stora frågorna som vi ställs inför när livet sätts på ända tycker jag

känns så meningsfullt och spännande. Jag var kanske inte riktigt beredd på hur det skulle påverka mig. Det är tvära kast mellan livet är fantastiskt och krasst verkligt: vi ska alla dö en dag. Så nyttigt och samtidigt skrämmande. Så jag ser hur viktigt det är med: återhämtning, träning, familjetid, gränsdragning. Så att jag räcker till för mig och andra.

Covid

I början av 2021 så präglades mycket av vår tid på sjukhuset av covid. Vi har funnits och finns fortfarande i skrivande stund i personalrum på olika avdelningar som vårdat och vårdar covid patienter. Där finns vi för att möta upp behov som personal och patienter har av samtal och stöttning. Något som vi har insett som blivit viktigt nu när vi hoppas att det är slutet för covid, i och med fjärde vågen, är att hålla kvar i de viktiga relationer som vi skapat med personalen på dessa avdelningar. Så vi kan bistå närsomhelst de behöver oss på olika sätt. Fortsatt går vi till IVA och GAVA (geriatrisk akuvårdsavdelning) för att möta personalen för samtal. Tidigare har vi också gått på Infektionsavdelningarna och Covid-IVA en avdelning som uppstod för just ändamålet att vårda covidpatienter. Den är nu nedlagd.

Grupper

Under våren hade jag kontakt med ALS-forskningsteam för stöttning efter en svår period som avslutades pga hög personalomsättning, men vi fick en fin kontakt som kan tas upp närhelst det de behöver det igen. Sjukhusclownerna träffade jag också under våren, men har avslutat vår kontakt tillsammans med dem då de sökte mer efter handledning än reflektion.

Under våren och hösten har sorgegruppen för föräldrar ”som förlorat barn i samband med förlossningen” pågått och jag fick tillsammans med Camilla Vinberg Österberg, präst på KS Solna, vara med och leda gruppen som var under hösten. Det var en mycket fin grupp som fungerade bra och som träffades 6 gånger i Immanuelskyrkan.

Möten och avdelningar

Vår tid på sjukhuset fylls av möten med människor. Patienter, personal och närstående. Särskilda grupper och människor blir det som vi ger vår tid till och jag har särskilt fått vara på Infektion och GAVA under våren och hösten.

Patologen och kapellet vid obduktion hänger jag mycket på dels för att vi har en del visningar, men också för att personalen på patologen är så trevlig och ibland går samtalen djupare där vi kan samtala om det som rör våra speciella jobb på sjukhuset. Där fick jag också vara med och hjälpa dem få en ny fin ljusbärare.

Förlossningen har också blivit en plats som jag återkommer till där jag så smått börjat lära känna personalen.

Kommunikation genom hemsida och sociala medier jobbade jag mycket med under min tid på Equmenia Stockholm så då har det också blivit en del av mitt arbete på sjukhuset. De blir ju också ett slags möte, men digitalt då.

Sedan har vi beredskapen och de sporadiska kontakter vi får på sjukhuset i Rum för Stillhet, men också människor som kommer för själavård. Under hösten har vi upplevt att vi blir mer efterfrågade och använda av personal och patienter på sjukhuset.

Personalsituation

Under året har det hänt mycket på personalfronten i vår Sjukhuskyrka då flera har slutat och vi är många nya på plats här på KS Huddinge. I månadsskiftet slutade Ingegärd Martinsson och Christina Wåhlin sina tjänster båda på 100%. Anja Wändal dikaon på 100% blev sjukskriven under hösten 2020 och kom sedan inte tillbaka så den tjänsten är nu vakant. I april blev Eva Ellnemyr sjukskriven på heltid och var det in i sommaren och började så smått i augusti för att nu vara tillbaka på 100% tjänst med lite mjukstart. Eva var samordnare och det behövdes en vikarie så då fick jag kliva in på den uppgiften. Två månader in i nya tjänsten. Det var spännande att tacka ja, men inte helt enkelt att hitta en balans i ett arbetslag som spretar åt olika håll och som inte heller har någon lång historia att luta sig mot då de som hade den slutade. Bra på ett sätt för vi behöver en omstart. Så jag har riktat in mig på att ordna med det vi behövde just då. Ordning för våra Arbetsplatsträffar. Arbetsredskap som telefoner och tv-skärm för att kunna sprida information på sjukhuset. Samtala med alla i arbetslaget om det som rör dem och deras arbete på sjukhuset. Mycket samtal kring hur vi ska hitta varandra med våra olika sätt att se på organisation och arbetssätt. Nu har vi kommit en bit på väg och Eva-Britt Brännström som är präst från Svenska Kyrkan har klivit in som samordnare istället för mig.

Vi som är anställda idag är:

Hanna Enbom, Stockholms Frikyrkoråd 75%

Eva Ellnemyr, Flemingsbergs församling 100%

Eva-britt Brännström, Flemingsbergs församling 100%

Sr Christina Hennig, Stockholms katolska stift, 25%

Rauha Marttinen, Stockholms katolska stift, 75%

Toader Doroftei, Rumänska ortodoxa församlingen, 25%

Utbildning

Under året har jag varit med på fortbildningsdagar som FAS och SKYS ordnade med under hösten. Jag har varit på Etikrondledarutbildning

Jag själv har tillsammans med Eva Ellnemyr hållt i en utbildning om det svåra samtalet med Fysioterapeutstudenter under deras praktikveckor på sjukhuset. Mycket spännande att få möta dem och hoppas på att vi kan fortsätta det arbetet tillsammans.

Det känns fint att få säga tack för det här året.

Nu ser jag fram emot ett nytt år på sjukhuset med lite mer erfarenhet och mycket nyfikenhet. Det är spännande att få vara med.